

LES FORMIGUES

Passejo per un camí de terra que serpenteja entre els camps. La llum del sol s'escola entre les branques dels arbres per dibuixar ombres inconstants a terra. Fulles groguenques acaricien les meves sabates, fràgils, inconsistents, ingènues en la seva caiguda. Però jo, impertorbable, duplico la seva quantitat, les divideixo, les converteixo en un eco del qual eren abans. En cada trepitjada, un so. Un murmurí suau, com un xiuxiueig minúscul, imperceptible per a qui no hi posa atenció. Però, quina mena de paraules em deuen estar oferint? Quin missatge secret es difon sota la meua sola, sota el pes de la meua pròpia indiferència? Massa a dalt per entendre-les; massa a dalt per importar-me. Continuo caminant, sense una direcció clara, només vull passejar. D'aquesta manera obvio el fet que cada pas meu determina la seva existència. No hi ha segones oportunitats per a les fulles.

He d'admetre que aquí, lluny del trànsit i de l'estrèpit de la ciutat, sento una calma estranya, gairebé desconeguda. L'aire recull l'olor de la gespa tallada, de la fusta humida i de les flors que creixen lliurement, sense patrons, sense ordres. A la perifèria tot té un altre color. És difícil d'explicar, però penso que la ciutat, d'alguna manera, t'embruta; et converteix en una persona que probablement li faria por a la teua *jo* de petita.

Mentre passejo, penso en les formigues. Criatures perseverants, esclaves d'un ordre superior. Estan condemnades a conviure cada segon amb el so constant de les fulles trencant-se. Deu ser pertorbador. Les imagino, diminutes i diligents, movent-se en un ritual cec, obrint pas a una societat en miniatura que no admet dubtes, que no permet desviacions.

“Pensen? Es qüestionen la seva rutina? Tenen anhels?” Em pregunto. Potser alguna d’elles es desvia un instant de la filera, perduda en la contemplació d’una engruna més gran del que mai ha vist. Potser en aquell moment, durant aquell segon d’atreviment, sorgeix el dubte: “Per què?” Potser des d’aquesta posició, se li acut mirar enrere, a les seves companyes, i potser pensa: “Això és el que vull per a la meua vida?” Però ràpidament, la filera l’absorbeix de nou, la rutina l’engoleix, i la pregunta es perd entre les ombres d’una jerarquia immutable.

Tindran fred? És mig hivern, i mai m’he qüestionat si la seva fragilitat les condemna a sentir el fred com el sento jo. Poder no. Poder les seves preocupacions són altres, molt més urgents, molt més crues. Sobreviure. Sobreviure malgrat tot, malgrat l’ocell que baixa en picat i les converteix en àpats fugaços, malgrat el nen que llença pedres a terra mentre el seu pare, distret, filtra per preu ascendent a la pàgina web de Louis Vuitton. Sobreviure malgrat la sabata que cau des de les altures i decideix el destí de tota una generació de treballadores infatigables. Sobreviure, encara que la seva vida sigui només un parèntesi de dues setmanes.

És trist i, tanmateix, elles continuen. Recol·lectar, obeir, recol·lectar. A canvi de què? Un sacrifici continu, una vida que no és seva, sinó d’un engranatge que mai s’atura. Però i si algun dia una d’elles decidís aturar-se? I si, per una vegada, una sola formiga decidís que no? Que no vol carregar el pes d’un món que no l’ha triada, que no vol ser una peça prescindible d’un mecanisme que no es pregunta pels seus engranatges?

Un instant de silenci. Una brisa suau fa dansar les herbes altes del marge del camí, com si volguessin murmurar un secret ancestral. M'aturo. Observo. Potser no som tan diferents de les formigues, potser també nosaltres seguim un camí marcat sense saber si realment ens pertany; si és el que de veritat volem per a la nostra vida. Ara, torno a sentir el xiuxiueig de les fulles sota els meus peus. Ara, però, el sento amb un to de veu més nítid. Vaig amb cura de no trepitjar cap i paro l'orella. Potser des d'un inici m'han estat intentant explicar com deu ser la vida des del terra. Potser, després de tot, era important.